

מסכת ברכות

פרק ה

א. אין עומדיין להתפלל אלא מתוך כבד ראש. חסידים הראשוונים קיוו שהימים שעזה אמר וმתפללים, כדי שיכוננו את לבם לאקום. אפילו הפלך שואל בשלוומו, לא ישיבנו. ואפלו נחש כרוץ על עקבו, לא יפסיק:

ב. מזכירין גבורות גשים בתהית המתים, וושאלוין הגשים בברכת הנסים, והבדלה בחוגנו הצעת. רבי עקיבא אומר, אומרה ברכת רביעית לפניהם עצמה. רבי אליעזר אומר, בהודאה:

ג. ה אומר על קון צפור יגינו רחמים, ועל טוב זכר שעך, מודים מודים, משתקין אותו. העobar לפניהם התיבה וטעה, עבר אחר מהפכו, ולא יהא סרבון באotta שעזה. מפני הוא מתחיל, מתחלה הברכה שעטה בה:

ד. העobar לפניהם התיבה, לא ענה אחר הכהנים אמר, מפני הטירוף. ואם אין שם כהן אלא הוא, לא ישא את פפיו. ואם הבטחתו שעווה

נושא את כפיו וחויר לתקלה, רשי:

ה. המתפלל וטעה, סימן רע לו. ואם שליח צבור הו, סימן רע לשולחו, מפני שישלוcho של אדם כמותו. אמרו עליו על רבנן בנו דוסא, כשהיה מתפלל על החולים ואומר, זה מי זה מות. אמרו לו, בגין אפה יודע. אמר להם, אם שגורה תפלתי בפי, יודע אני שהוא מקבל. ואם לאו, יודע אני שהוא מטרף: